

bart ikke skete helt tilfældigt. Det var Doktor Mikkelsen.

De to Kolleger fulgtes bagefter et Stykke nedad Gaden, og Hr. Mikkelsen udtalte sig med overlegen Beklagelse om sin tidligere Patient paa Favsingholm.

»Det er forhaabenlig ikke undgaaet Deres Opmærksomhed, at Godsejer Dihmer er utilregnelig. Han hører hjemme paa en Sindssygeanstalt og skulde gøres umyndig.«

Povl Gaardbo, der endnu ikke var paa det rene med Dihmers Sygdom, sagde blot:

»Det er haarde Ord. Hvorpaa begrunder De den Opfattelse?«

»Du gode Gud! Saa veed De altsaa ingenting!« raabte Hr. Mikkelsen op midt paa Gaden.

»Hvilket?«

»At Manden vil være et Vrag. At hans hele sørgelige Tilstand er selvforskyldt. Hvad kalder De det?«

»Jeg forstaar Dem endnu ikke.«

I belærende Tone fortalte Hr. Mikkelsen nu, hvad han selv for ganske nylig havde erfaret gennem en Telefonsamtale med Asmus Hagen. Han gav en historisk Fremstilling af Sygdommens Forløb og Behandling, og glemte ikke at fremhæve det udmærkede Resultat af sine egne Kamfer-Indaandinger.

»Og saa paa en Gang gør han sig udtilbens og vil ikke lade sig hjælpe. Nægter at tage sine Piller med